

„Nem távozott el Júdából a jogar”

Máté zsidó-keresztényeknek szánta evangéliumát, akiknek igen fontos és meggyőző volt a hivatkozás az ószövetségi jövendölések beteljesedésére. A 3 x 14-es tagolás, amire külön rámutat a 17. vers. Ennyi állomása volt a választott népnek, mire eljutott az ígéret földjéig. Előtérbe állítja az ősök kiemelkedő tagjait: Ábrahámot és Dávidot. Jézus Ábrahám fia, tehát a választott nép tagja, ő az, aki népe körében Isten ígéreteinek megfelelően Messiásként megvalósítja Isten terveit. Az ősatyák mellett említ négy ősanját is, akik mint tudjuk problémás személyei a történetnek. Talán szándékosan jelezve, a Messiáshoz vezető útnak a viszontagságos voltát. Ez az ószövetség adventje. Pusztulásról, vereségről, árulásról, fogságról, gyengeségekről és bűnökről tanúskodik. Jézus családfája azt tárja elénk, hogy az Úr nem szégyelli az őseit. Vállalja a gyarló, sőt bűnös embert is. Ez figyelmeztetés, amikor másokat könnyedén meg- és elítélek. Minden családban lehetnek problémák, mindenütt előfordulnak gyarló felmenők, és őket is vállalni kell, meg kell bocsátani nekik. Isten üdvösségtervének része, hogy egyetlen embert sem utasít el.

Advent a szeretet útján való kiemelkedés ideje. Mi, akik hívő emberek igyekszünk lenni, magunk is ki vagyunk téve önmagunkban való csalódásoknak, kisebb nagyobb bukásoknak, bűnöknek. Amikor lankad az éberségem, rögtön megkísérthető vagyok (restség, fukarság, pletyka, mértéktelenség, megfontolatlanság, hiúság).

Tudom, hogy a megpróbáltatás mélyén születik a minőség, amely túlél mindent. Erre az időn és téren túlmutató minőségre kell törekednem.

„A szeretet misztériuma sem egyéb, mint vágyakozás az után, aki van, aki a miénk” (Pilinszky)

Pappné G. Hajni (Sziget közösség)

